

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **K. D.**, nar. X, státní příslušnost X, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky se sídlem v Praze 7**, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2014, čj. OAM-161/ZA-ZA08-K07-2014, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 20. 8. 2014 žalovaný správní orgán nevyhověl žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, odkázal při tom na ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce namítal, že žalovaný neposoudil jeho věc úplně a správně, v poslední době se celková situace na Ukrajině hodně změnila k horšímu, to, že se žalobce neangažuje v žádné politické straně či hnutí, nemůže samo o sobě znamenat, že mu na tamním území nehrozí žádné nebezpečí. Tamní situace je nebezpečná, masová média ji líčí jako občanskou válku. Složitá je situace i na západní Ukrajině, odkud žalobce pochází, bezpečnost je ohrožena, neboť ozbrojené složky byly poslány do východní Ukrajiny, včetně policistů. Žalobce se na území ČR nachází již dlouhou dobu, má zde domov, našel si zde družku. Byl by nucen se s ní rozejít, pokud by musel odcestovat do vlasti, kde již nemá po tak

dlouhé době žádné kontakty. Tíživá by pro něho byla situace ekonomicky, především ale z bezpečnostního pohledu.

Správní orgán se vyjádřil písemně dne 6. listopadu 2014, uvedl, že s žalobními námitkami žalobce nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, kdy žalobci bylo umožněno se vyjádřit a sdělit vše, co považuje za podstatné, seznámit se s podklady. Žalobce vycestoval ze země původu za prací, již v r. 1998, poté zde měl upraven dlouhodobý pobyt, který si prodlužoval. Jednou si tento neprodloužil, pobýval zde nelegálně, čehož si byl vědom. V r. 2012 bylo proti němu vedeno trestní stíhání z důvodu zdejšího nezákonného pobytu, byl odsouzen k trestu odnětí svobody na dobu 18 měsíců, bylo mu uloženo vyhoštění na dobu 10 let. Žádost o mezinárodní ochranu si žalobce podal až poté, co byl na území ČR podruhé zadržen policií. Dále žalovaný sdělil, že první žádost o MO žalobce podal dne 26. 6. 2008, tato byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, Krajský soud v Ostravě pak žalobu zamítl rozhodnutím, které nabylo právní moci 16. 9. 2010. Azylově relevantní situací není žalobcem tvrzená nepříznivá ekonomická situace (rozhodnutí NSS 3 Azs 20/2003-43 ze dne 30. 10. 2003, či 4 Azs 24/2003-68 ze dne 28. 11. 2003), ani snaha legalizace zdejšího pobytu. Na humanitární azyl není právní nárok, žalobcova osobní situace byla posouzena řádně, i jeho zdravotní stav a podmínky, hodné zvláštního zřetele, zjištěny nebyly. Žalobce nebyl pronásledován z azylově relevantních důvodů, nesplňuje podmínky humanitárního azylu, ani mu nehrozí nebezpečí vážné újmy v případě návratu do země původu, ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Námitky žalobce jsou irelevantní, uvedené účelově, žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 4. 2014, uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, téže národnosti, jeho matka žije v Drogobych, je svobodný, v ČR má družku H. K. z Ch. V posledních 10 letech pobývá v ČR, cestovní doklad ztratil, je ateista, nikdy nebyl politicky organizován, vojenskou službu nevykonal, protože studoval. Má nedokončené VŠ vzdělání v oboru radioelektronický konstruktér, pracuje jako opravář elektr. Vlast opustil v r. 1999, odjel za prací. Jako důvod své žádosti označil snahu legalizace zdejšího pobytu, potřebuje čas. Návratu do vlasti se obává, je tam chaos, možná bude i válka. Ve spise se nachází protokol o seznámení žalobce s podklady, které správní orgán shromáždil, a to ze dne 28. 5. 2014, kdy uvedl, že se s podklady nechce seznamovat, nemá ani žádné návrhy na doplnění. Dne 28. 7. 2014 pak byl s žalobcem proveden pohovor, uvedl, že z vlasti odjel v r. 1999, žil ve Lvovské oblasti, ve městě Drogobych. Přicestoval s cestovním dokladem a voucherem. Na VŠ byl tři roky, ale tuto nedokončil, má střední školu jako opravář elektroniky. Kamarádi jezdili pracovat do Čech, sháněli tu opraváře, tak začal jezdit taky, v r. 1998, třeba na měsíc, pak zase jel zpět. V r. 1999 si zařídil dlouhodobější pobyt, který si prodlužoval, pak o toto nežádal, chtěl odjet domů, ale neodjel, odkládal to, nelegálního pobytu si byl vědom. Legalizace ale byla složitá, když ho poprvé chytila policie, nestačil do tří dnů požádat o azyl, ale podruhé již ano. Zpočátku zde bydlet nechtěl, přijel si jen vydělat peníze. Jenže je zde již mnoho let a na Ukrajině ztratil veškeré kontakty. Problémy s úřady v zemi původu nikdy neměl, pobývá ale mnoho let v ČR, je tam válka, neví, co by tam dělal. Ve Lvovské oblasti válka není, ale maminka mu říká, že tam není co dělat, ať se již nevrací. K dotazu žalovaného pak žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý. Chtěl by si legalizovat zdejší pobyt, ale neví, zda s tím vysloveným zákazem to bude možné. Dne 11. 8.

2014 pak byl žalobce seznámen s doplněným seznamem podkladů, uvedl, že se s nimi chce seznámit. Poté konstatoval, že nežádá žádné doplnění, proti zdrojům informací nic nenamítá, dále uvedl, že by chtěl sepsat žádost prezidentovi ČR o milost, kde by se za něho zaručili čeští lidé.

Žalovaný vyslovil souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, žalobci byl přípis doručen vyvěšením, soud tak proto ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě

zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení je naprosto patrné, že žalobce nesplňuje žádný z výše uvedených, soud zdůrazňuje, že taxativních, důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobce jasně uvedl, že při opuštění vlasti krom určité obecně nedobré ekonomické situace v zemi původu žádné jiné problémy neměl, přijel do České republiky za prací a ani neměl žádný důvod či předsevzetí zde natrvalo zůstat. Je tak zcela patrné, že žalobce nemůže splňovat podmínky ust. § 12 zákona o azylu, neboť netvrdil žádnou skutečnost, z níž by bylo možno usoudit na jakékoliv pronásledování jeho osoby na Ukrajině, či důvodných obav z něho. Podmínky ust. § 13 a 14b) zákona o azylu žalobce bez dalšího nesplňuje. V dalším proto soud zkoumal, zda žalovaný měl dostatečné podklady pro výrok o nenaplnění humanitárních důvodů v případě žalobce a dospěl jednoznačně k závěru, že ani v tomto směru žalovaný nepochybil, když mezinárodní ochranu z důvodů § 14 zákona o azylu neudělil, neboť důvody, hodnými zvláštního zřetele, měl zákonodárce na mysli zejména velmi nedobrý zdravotní stav žadatele, vysoký věk, bránící návratu do vlasti apod. Žádný takový důvod však v případě žalobce neexistuje. Je pravdou, že v oblasti sociální zřejmě žalobce již pozbyl určitých osobních vazeb, takový důvod však zákon o azylu pro osoby, které žijí nelegálně na cizím území delší dobu, nezná, neboť zákon o azylu upravuje poskytnutí mezinárodní ochrany právě z výše uvedených, velmi tíživých důvodů. Pro řešení legalizace pobytu na území České republiky slouží zákon o pobytu cizinců, jehož řešení žalobce nevyužil, naopak, sám uvedl, že sice věděl, že zde pobývá nelegálně, ale čas plynul a on svoji situaci seriózně neřešil. Spoléhal tak bezdůvodně zřejmě na to, že státní orgány České republiky tuto situaci nezjistí. Žalobce namítal, že situace na Ukrajině je i v západních oblastech nedobrá, prozápadně orientovaní lidé mají problémy. Taková argumentace však nenaplnuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a) zákona o azylu, a to ani jeden z jeho bodů, což žalovaný zcela vyčerpávajícím způsobem vyargumentoval ve svém rozhodnutí ze dne 20. 8. 2014, konkrétně na str. 7 – 9. Žalovaný za účelem zjištění a popsání aktuální situace na Ukrajině v době rozhodování zabezpečil řadu objektivních podkladů, prakticky všechny jsou z průběhu I. pololetí r. 2014, tamní situaci popsal a soud pouze doplňuje, že v mezidobí se situace na východě Ukrajiny zklidnila, i když určité problémy bezpečnostního charakteru přetrvávají, rozhodně se nejedná o vnitřní ozbrojený konflikt, který by mohl znamenat azylovou relevanci pro celé území státu. Napadené rozhodnutí žalovaného je podrobné, popisuje řádně podanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, provedený pohovor a reaguje na všechny skutečnosti, které žalobce vypověděl. V průběhu správního řízení nedošlo k žádné vadě řízení,

ani nebyla soudem zjištěna jakákoliv nezákonnost. Žaloba žalobce je zcela nedůvodná, účelová, zjevně podaná pouze pro získání určitého času pro setrvání žalobce na zdejší území. Zákon o azylu zjevně nemůže sloužit v případě žalobce pro využití k dalšímu setrvání na zdejší území a soud nemohl po přezkoumání věci postupovat jinak, než žalobu jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení vyplývá z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 5. srpna 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně